

Egy falon lógó kép emlékei 2030-ból

(novella – Írta: Nandagópa)

Már tíz éve, és egy hónapja lógok itt a falon. Eleinte nem voltam más, csak egy papírlap, amire a nyomdában a szürke és fekete számtalan árnyalatát megjelenítő festékszemcsékből rétegeket vittek fel, amit az emberek képnek láttak. Pedig akkor még valójában nem voltam kép, ami a szó valódi értelmében megjelenít valamit, vagy még inkább Valakit, csak egy nyomdaipari termék, amit aranszínűre festett fakereténél fogva, rövid tanakodás után két pernahajder szegezett fel a falra 2019. december 14-én.

- De jó ez a kép Sivánanda Mesterről! – mondták a többiek, és közben talán tényleg nem vették észre, hogy egy icipicit azért ferde vagyok, mert a két Mekk Mesternél, aki felrakott a falra nem volt se fúró, se tipli,

amivel egy hozzám hasonló képet a falra feltenni szokás. Vagy ha észrevették is, nem mondták, vagy nem is törődtek velem, annyira elöntötte őket az új Jógasziget megnyitójára miatti izgatottság.

Persze akkor még nem tudtam mindezeket, mert nem voltam tudatomnál. Legalábbis nem voltam tudatosabb, mint ahogyan az engem alkotó szerves és szervetlen összetevők, cellulóz-rostok és festékszemcsék külön-külön. Ha így maradok, bizony soha nem is lettem volna képes elmondani mindazokat, amiről most fogok mesélni. És ha nem történnek meg azok az események, melyek átalakulásomat, ha kissé nagyképűbb lennék – ami egy keretes kép esetében azért elég érdekes lenne –, azt mondanám, csodás átlényegülésemet lehetővé tették, akkor azt hiszem, ti sem lennétek képesek felfogni azt, amiről mesélni fogok nektek! De megtörténtek, megtörténnek, és pontosan tudom, hogy történni is fognak. Mindez szoros összefüggésben van azzal a személlyel, akit az emberi szemek a papírlapomra felhordott festékszemcsék rétegei között látni, és felismerni véltek. És természetesen szoros összefüggésben van azokkal a szobrocskákkal és szentképekkel, melyeket háziasszonyunk arra az oltárra állított, ami felett lógok. Valójában azonban ez az egész mégis leginkább azzal a Személlyel van összefüggésben, akit mi mindannyian – oltári képek és szobrocskák – megjeleníteni vagyunk hivatottak.

Szóval eleinte csak lógtam itt az oltár fölött. Szenvtelenül, közömbösen, anyag-tudatosságom falai között leginkább arra figyelve, hogy az anyagomat alkotó atomokban hogy rezegnek a protonok az atommagokban, s hogyan cikáznak körülöttük egyre vadabban az elektronok, amikor a nap rám süt, s hogyan pattannak vissza a fotonok festékszemcsém felületéről. Csakhogy ezek a visszapattanó fényrészecskék egyre gyakrabban emberi szemek retinahártyáiba csapódtak be, hogy ott aztán ingerületeket gerjesztve az agyáig cikázzanak, és ott képet alkossanak. Ezekben az agyakban eleinte nem rajzolódott ki sokkal több, mint

egy kedves úriember képe, aki valami fura hangszert tartva az ölében magas hegyek előtt ül, megérett mosollyal az arcán.

- A Mester! – gondolták egyesek.

- A Himalája! – sóhajtották mások, akik már jártak ott, ahol a kép készült, és visszavágytak oda, vagy hallottak e helyről azoktól, akik már voltak ott, s emiatt vágyakoztak oda.

Pedig akkor még nem volt ott más, csak a sok-sok festékszempce a fehér papíron. De minél többször csendült fel a „Szahanám bavatu, szahanam munaktu”, meg az „Óm bóló szadguru Sivánanda Maharadzsikí”, és a „Dzsajá”, meg az „Óm Guru”, meg a „Guru Brahma, Gurur Visnu”, és a többi mantrák, úgy ment végbe fokozatosan az én csodálatos átalakulásom. Mert ha az emberek valamit, vagy valakit sokat emlegetnek, az előbb utóbb megjelenik ott, ahol gyakran szölongatják. Ha sokat panaszkodnak, örömmel jelennek meg azok az energiák, akik aztán e panaszáradatban lubickolva megteremtik a további okokat, ami miatt aztán még többet lehet panaszkodni. De ha sokat emlegetik a megvilágosult mestereket, a fénylő lények energiáit, akkor bizony azok jelennek meg ott. A szölongatásnak ugyanúgy nem tudnak ellenállni, mert ez a vonzás, ez a törvény. Pont olyan, mint a gravitáció, meg az erős és gyenge fizikai kölcsönhatás. Csak nem tanítják az iskolában. Sajnos.

De persze ezt én is csak azóta tudom, hogy megjelent bennem a Mester. Eleinte csak rövid időszakokra, egy-egy nanoszekundumra kandikált ki valamelyik molekulám elektronfelhői közül, hogy lássa, valójában mi is folyik itt. Aztán ahogy mind több és több ember jött, és mind többször emlegették Őt, és Azt, akit Ő megtestesített, egyre hosszabban időzött bennem. Aztán egyszer csak itt maradt! Velem, és bennem! Persze nem mindjárt egészen, hanem szépen, apránként! Először azok a festékpöttyök lényegültek át, amelyek a szemeit ábrázolták. Ezek a foltok lassanként Sivánanda szemeivé váltak, és nem szűntek meg figyelni azokat, akik több-kevesebb rendszerességgel a Gopála Jóga-sziget látogatóivá váltak. Aztán arcának az a része alakult át, ami a száját ábrázolta. Hogy teljesen precíz legyen, nem is a szája, hanem a mosolya – melyet az emberek oly szerlédnek láttak – maradt velem. Aztán - bár ez látszott a legkevésbé, mert a nyakára tekert dótijának lelógó szára és az ölében tarott szitár eltakarta – a szíve telt meg, és kelt életre. Innen aztán már nem volt megállás, és nagyon rövid időn belül az egész alak megtelt Sivánanda Mesterrel. És – most már azt mondanám, hogy természetszerűleg – a Himalája sem bírta ki, hogy ne jöjjön el azzal, akihez tartozik! Meg a Gangesz se, aminek partján készült a felvétel. Szóval nem is telt el sok idő, és én nem voltam tovább nyomtatott kép, nem maradtam egy egyszerű termék, amit pénzért adnak, és árát kifizetve birtokba lehet venni, tulajdonolni lehet, hanem Szvámí Sivánandává, a Himalájává és Ganga Anyává váltam. Így mind, egyszerre!

És azóta tudok, és látok! Látom, hogy milyen szimbolikusan szükségszerű volt, ahogy a keletről érkező tanítások, amit a magyarok valaha pontosan tudtak, de elfelejtették, befutottak a Keleti Pályaudvar közvetlen közelébe. Látom, hogy a lángocska, ami eleinte csak halványan pislákkolt, hogyan vonzott egyre több és több lelket az egyre sűrűsödő sötétségben.

- A Vaskorban kellenek olyan helyek, mint ez itt – mondta egyszer nekem Szvámí Sivánanda, bár azt hiszem, akkor már egyek voltunk, úgyhogy tulajdonképpen mégis azt kellene mondani, hogy így morfondírozott magában –, mint ez a Jóga-sziget. Olyan ez, mint a gyertya, amit teljes sötétségben gyújtanak meg. Odavonzza az éjszaka lakóit. Az éji lepkék is belerepülnek a lángba, még olyan áron is, hogy testük szénné ég. Ők pontosan tudják, hogy mennyire fontos egyé válni a fényel. Még a fizikai burkuk megóvásánál is fontosabb! Ugyanígy vonzza az itt pislákoló fény azt az embert is, aki karmájának bilincseivel a sötét korhoz láncolta magát. Igazából ez az, ami nem engedi az embert végleg lesüllyedni a poklok fenekére, ebből a fényből szőhet magának aranyfonalat, amibe erősen belekapaszkodva aztán kivonszolhatja magát a kínok mérhetetlenül sötét és hideg völgyéből. Mindezt megteheti, ha akarja...

- De nem túl vékony az a fonál, amit az ember ebből szőni tud? – okvetetlenkedtem. – Mert hát hogyan is bírna el egy ilyen vékonyka valami oly hatalmas terhet, amit egy ember sok születés alatt képes felhalmozni?

- Ó – nevetett fel tudatlanságomon a Mester –, nem az a lényeg, hogy az aranyfonál milyen vékony! Hanem az, hogy milyen erős! És biztosíthatlak, hogy ennél erősebb nincs a Teremtett Univerzumban, annak fizikai és szellemi dimenzióiban sem! Mert az az aranyfonál, ami e fényből szőhető azonos magával a Forrással!

- De hiszen azt mondtad egyszer – vettem közbe –, hogy minden Isten, mindenben Ő lakik! Akkor a fényfonál hogy lehetne erősebb, mint a bűn?

- Ez nagyon egyszerű – somolygott a Mester -, mivel a fény, még a fizikai fény is az Ő esszenciája. A tiszta lényege. A bűn tulajdonképpen ötvözet. Az ember kell hozzá, hogy a rosszul használt szabad akaratával bűnné alakítsa azt, amit ajándékba kapott. Éppen ezért a bűn ereje sosem közelítheti meg a Forrásét! Ha így lenne, nem lenne kegyelem, nem lenne megváltás!

- Én ezt készséggel elhiszem – feleltem –, de honnan tudjam, hogy tényleg így van? Nem mintha nem hinnék a szavaidnak, de éppen te szoktad mondani, hogy a hit igazából csak előszobája a tudásnak. Mert hinnem kell bizonyos dolgokban, hogy megtapasztalhassam őket, de amit megtapasztaltam, azt tudni fogom, és amit tudok, abban már nem hiszek többé. Mert nem hitem lesz, amiből még hiányzik a bizonyosság, hanem bizonyossággal teli tudásom.

- Akkor csak figyeld őket! – mondta a Mester – Nézd meg alaposan azokat, akik rendszeresen ide járnak.

És én megnéztem. Elvégre az ember fogadjon szót a Mesternek, akkor is, ha történetesen csak egy nyomtatott papírlap. Ilyenkor Sivánanda mindig csendben maradt, és akkor sem válaszolt volna semmilyen kérdésre, ha feltettem volna ezeket. De nem is tettem fel, mert minél inkább figyeltem a jógázókat, annál jobban értettem, hogy mire is gondolt a Mester. Láttam ugyanis, a különbséget aközött, ahogy bejönnek ide az emberek, és ahogyan távoznak. Megfigyeltem – még azoknál is, akik azt hitték, csak tornázni jönnek ide, hogy karbantartásk testüket, vagy, mert nagyon fáj a hátuk –, hogy az emberek hatalmas,

gomolygón fekete és szürke energiakazlakat cipelnek magukkal, amikor bejönnek. Félelem, aggodás, fájdalom, szorongás, eltitkolt, vagy elfeledett bűnök eltörölhetetlen emlékezete alkotta ezeket a kazlakat, melyek úgy követték tulajdonosukat mindenhová, mint a lánca vert kutya, mely morogva, leszegett fejjel kíséri fogva tartóját, s ha teheti, belémar. Aztán ahogy ezek az emberek ászanázás címén ott tekergették, hajtogatták testüket, vagy meditációt imitálva törökülésben ücsörögtek, vagy hullapózban relaxáltak az oltár előtt, ezekből az undok fellegekből mindig lekopott valamennyi. Vagy csak a színük lett kicsit világosabb. Vagy mind a kettő.

Ez a folyamat különösen akkor volt szembetűnő mikor mantráztak, énekeltek, vagy tanításokat olvastak fel egymásnak. Na meg persze akkor, amikor ... hát hogy is mondjam... Szóval az van, hogy nem csak én, a falikép alakultam át ilyen csodálatos módon. De nem ám! Hanem az oltárra helyezett képek is átalakultak valódi szentképpé, a szobrocskák pedig murtikká. Bámulatos, hogy ilyen kis helyen hogy fér el egyszerre ennyi istenség. Persze, valójában nincs ebben semmi különös, hisz aki képes mindenhol ott lenni egyszerre, az végtelen sokaságban is jelen lehet ugyanott, még akkor is, ha végsősoron egyedül van. Namármost ez lehet, hogy elsőre bonyolultnak tűnik, főleg egy faliképtől, de ha csak egy picit is belegondolunk, hogy a Forrás az egyedüli létező – ahogy Sivánanda is mindig mondja –, könnyű belátni, hogy ez tulajdonképpen nem is lehet másként.

A lényeg az, hogy Siva, Szaraszvati, Laksmi, Hanumán és Ganésa is mind-mind ott trónol az oltáron, és szemléli a jógázókat. És persze Krisna is, aki – az igazat megvallva – a legnagyobb kópé, mind közül. Lehet, hogy egyesek megrökönyödnek azon, hogy valami, vagy valaki ilyet mond a Mindenség Uráról, de én pontosan tudom, hogy nem sértődik meg ezen, sőt cinkosan kacsint, majd lazán belefuvint fuvolájába, hogy az onnan előszökkenő hang befészkelje magát a bigott berzenkedő legbelső halójáratába, s addig csiklandozza onnan belülről, amíg el nem neveti magát. Szóval ez a Krisna rendszeresen leugrik a saját képéről, és mindenféle csintalanságokat követ el a jógaórák alatt. Többször tanúja voltam, amint megcsikizi az oktatót, aki hiába erőlködik, hogy komoly arcot vágjon, végül nem bír a feltóduló nevetéssel. Egy alkalommal, amikor az egyik jógázó kissé kérkedve fitogtatta tudását, ráült a talpaira, miközben az illető fejen állt, s fejfedőjéből kivette az egyik pávatollát, s azzal csiklandozta az illető orrát, hogy az végül trüsszenteni volt kénytelen, s így ki is esett az ászanából. Eközben láttam, hogy ugyanez a Krisna a másik jógázó mellett állt, aki az imént még – az előző kérdésének hála – kissé szorongva gondolt arra, hogy ő tulajdonképpen nem is tud rendesen fejen állni, s két kezével tartotta a tanuló lábait az ég felé, nehogy az feldőljön. Ha nem éppen itt lógnék a falon, bizonyára csodálkoznék azon, hogy hogyan ülhet ugyanaz a Krisna az egyik jógázó égnek meredő talpain törökülésben, aki a másik mellett állva segíti a szorongót. De nem csodálkozom ezen, hiszen ennél sokkal nagyobb csodákat is láttam már itt, a szögön lógva. Egy ideje már nem is tartom csodának ezeket, olyan természetessé váltak a számomra.

Egy másik alkalommal egy nagyon szomorú valaki jött el az egyik órára. Olyan hatalmas bánatfelhőket vonszolt maga után, hogy azok nem fértek be a terembe, hanem egészen a sztratoszféráig tornyosultak. Az az igazi csoda, hogy az illető valahogy mégis képes volt eljönni. Hanem ezt meg Siva nem nézhette tovább. Valószínűleg fojtogathatta őt ez a

gonosz füst, mert a bevezető relaxáció alatt lependerült az oltárképről, és háromágú szigonyát feje felett lóbálva vad virtustáncba kezdett a szegény szomorú körül. Maradék hat kezével örvényt kavart a búbánat felhőből, a hetedikkel pedig Ganésa felé legyezte az övvényt. Na az ormányosnak se kellett több, vidáman kítátotta a száját, és egyszerűen lenyelte a bánatörvényt. Az egészet! Majd elégedetten cuppogott néhányat, végül böffentett is egyet.

-Bocsánat, Papa! – kapta bűnbánóan szája elő kezét Sívára sandítva – Tudom, hogy ezt nem szereted! – de Síva rá sem hederített erre, kényelmesen visszakucorodott a helyére, megigazította homlokán a holdat, és elégedetten vette fel ismét megszokott meditációs pózát.

A jógázó erre felzokogott, el nem sírt könnyei most úgy záporoztak, mint a vízesés, s addig-addig mosták a lelkét, amíg szíve közepéből fel nem sejlett az a bizonyos aranyfonál. Igaz, haloványan, és csak egy pillanatra, de határozottan állíthatom, hogy láttam, amint a fényes szál a szívből kiindulva az illető feje tetején át felvillan, egészen az égig. A többi jógázó először nem tudta mire vélni a dolgot. Szegénykék azt hitték, hogy az ő vigasztalásuk hatott, amikor a könnyek először örömkönnyekké váltak, majd elapadtak. Az istenségek pedig csak sejtelmesen mosolyogtak, és semmit sem tettek azért, hogy az egybegyűltek ebbéli tévedését eloszlassák. Ennek okáról azért érdeklődtem, s Sivánanda Mester válaszolt is.

- Nem szorulnak rá, hogy tetteikkel dicsekedjenek. Sőt, még az imádatra, és a hálára sem! Örülnek persze ennek, nagyon is örülnek, de nem ezért teszik, amit tesznek. Gondolod, hogy ha az embernek azt tanítják, hogy önzetlenül, a cselekvés gyümölcsére nem vágyva tevékenykedjenek, akkor azt magukra nem vonatkoztatják? – kérdezett vissza Sivánanda Szaraszvati. – Meg aztán – folytatta – látod, ők is csak akkor tudtak segíteni, amikor az illető olyan helyzetbe hozta őket, hogy segíthessenek?

- Miért, ha nem jön ide, nem is tudnak neki segíteni?

- Máshol is tudtak volna segíteni, de csak úgy, ha az illető alkalmassá teszi magát a segítségre, és elfogadására. Erre a jóga gyakorlása egyébként is az egyik legjobb módszer.

Szóval így lógok itt a falon, már tíz éve. Szeretek itt lógni. Szeretem a jógázókat, az összes hibájukkal és esendőségükkel együtt. Szeretem, hiszen Krisna, az összes istenség, és Srí Szvámí Sivánanda Szaraszvati is szereti őket. És én most már Ő vagyok! És semmi sem okoz nagyobb örömet számomra, mint látni azt, ahogyan ezek a keresők, még ha csetlő-botló léptekkel is, Felé botorkálnak. Felém botorkálnak. És ha hirtelen olyan meredek lesz az ösvény, hogy azt hiszik, képtelenek rá felmászni, eljönnek ide, és itt valahogy mindig alkalmassá teszik magukat a segítségre, és annak elfogadására. Ha akarják...